

'רופא המלך' שהרבי אמר לו "על מה שעשית אני חייב לך לעולם"

החסיד שזכה להיות הרופא של בית המלך ומדי שבוע ביקר אצל הרבי והרבנית, הלך השבוע לעולמו • הרב ד"ר משה פלדמן ע"ה, שהיה עם הרבנית ברגעיה האחרונים, התקרב לחב"ד והפך לחסיד בלילה הגורלי של 'אירוע הלב' בשמיני עצרת תשל"ח • המילים המצמררות שהרבי אמר לו כשהציע לו להתפנות לבית רפואה, העדות האישית המרגשת על רגע הפרדה של הרבי והרבנית, והתגובה של הרבי לאחר שבישר לו על ההסתלקות בליל כ"ב שבט תשמ"ח • סיפורו של רופא המלך

מענדי קורטס

מאכל הרפואה.
ד"ר הרב פלדמן
מקבל מצה
שמורה מידו הק'
של הרבי

תזכור שאתה הוא הדוקטור שלי

האווירה הייתה קודרת,

ההלם בלתי נתפס. מול הבית בן שלוש הקומות ברחוב פרזידנט עמדו ארבעה משמשים בקודש, אובדי עצות. שניים מהם הספיקו להיות במרכז הרפואי 'קורנל' שבמנהטן מוקדם יותר, ולשמוע מהרופא שיצא מהחדר את הבשורה המרה, ש"כבר אחרי הכל". השניים האחרים הגיעו לכאן, לחצר הבית, רק אחרי שכבר התעדכנו מפי מי מהנוכחים בבית הרפואה כי הרבנית מרת חיה מושקא ע"ה הסתלקה לבית עולמה.

כעת ניטש 'דיון' בין הנוכחים, מי הוא שיבשר לרבי על מה שאירע. המזכיר הרב יהודה לייב גרונר ע"ה, שחש אל הבית עם הרב בערל יוניק ע"ה מיד לאחר ששמע את הבשורה הקשה, ניגש אל ד"ר פלדמן, שהגיע היישר מבית הרפואה עם ר' שלום בער גנזבורג ייבדל לחיים, ואמר לו שזהו התפקיד שלו כרופא הרבנית. ד"ר פלדמן, עדיין המום מעצם האירוע - לימים יציין כי בעת שהותה של הרבנית נ"ע בבית באותו יום מוקדם יותר, לא הייתה ניכרת החמרה כה חדה במצבה, והסיבה היחידה לנסיעה לבית הרפואה הייתה עריכת בדיקות שלא יכלו לעשותן בבית - קיבל עליו את המשימה שאיש לא רצה לבצע.

הוא חייג אל הבית הסמוך. הרבי הרים את השפופרת ובאותם רגעים התבשר על הסתלקות

הרבנית. "המצב עצוב ויש להתארגן", היו מילותיו המדודות של הדוקטור. הרבי הגיב באנגלית, השפה שבה לרוב שוחח עם ד"ר פלדמן, בשתי מילים: Thank you. לך.

במרוצת השנים יתאר ד"ר פלדמן לבני ביתו את מה שחזה בעיניו בדקות שקדמו לעליית הרבנית לרכב, שהמתין בחצר האחורית של הבית, בדרכה האחרונה לבית הרפואה. הרבי והרבנית עמדו שם, במטבח הקטן ליד החנייה, כך תיאר ד"ר פלדמן, והביטו זה בפניו של זה בצורה בלתי שגרתית. ד"ר פלדמן, שהיה עד לרגעים הללו, האישיים ביותר, ראה בכך לימים רגעי פרדה ייחודיים. שעות ספורות לאחר מכן נדרש לבשר את בשורת ההסתלקות.

ביום חמישי האחרון, בשעת לילה מאוחרת של ליל רביעי של חנוכה, כ"ח בכסלו – יממה אחת בלבד לפני יום הולדתו ה-81 – נדם ליבו של הרופא, הרב החסיד ד"ר משה פלדמן ע"ה, שזכה הוא עם בני ביתו לקרבה נדירה ומיוחדת במינה אצל הרבי והרבנית. צלול וחד היה עד יומו האחרון. הוא הפעיל את מרפאתו, ששכנה במרתף הבית רחב הידיים ברחוב פריזדנט, בין שדרת קינגסטון לברוקלין, והעניקה מזור ורפואה לרבים מתושבי שכונת קראון הייטס, כמעט עד הרגע האחרון. בפטירתו הותיר אחריו דור ישרים מבורך, בנים ובנות זרע בייך השם, מהם הפועלים בשליחות הרבי בארצות הברית.

חסיד צנוע ומקושר בלב ונפש לאילנא דחיי היה הרב פלדמן ע"ה. בחורף תשנ"ב, כך סיפר בהזדמנויות רבות, התבטא בפניו הרבי כמה פעמים, באנגלית, "תזכור שאתה הוא הדוקטור שלי". בהזדמנות אחרת, לקראת חג הפסח של אחת השנים, בעת שעבר בתור לקבל מצות מהרבי, העניק לו הרבי מצה ואז נתן לו חתיכה נוספת ואמר: "זה בשביל כל הפצינטיים שלך, ואני בתוכם". אולם על אף תפקידו הייחודי, והמחזות הבלתי שגרתיים שראה מקרוב מטבע הדברים לאורך השנים, ד"ר פלדמן מעולם לא 'התרגל'. אומנם היה אמריקני טיפסי, יהוי שיאמרו אף קרירי וטכני, אבל עם זאת בטל לחלוטין אל נשיא הדור. בדיוק כמו לפני ההסתלקות, גם אחרי ג' תמוז, כשעמד לפני צמתים מכריעים בחייו, לא עשה כל צעד בלי לקבל ברכה מהרבי. הוא פקד את האוהל הקדוש ורק אז ביצע את המהלך.

דברנות ויחצנות היו מד"ר פלדמן והלאה. לא כי נמנע מכך במתכוון – כאשר שאלו אותו על פרטים שונים שראה בקדש פנימה וזכר אותם, לרוב חלק אותם ברבים בשמחה – אלא כי לא ראה בתפקידו 'עניין', ולכן אף לא התאמץ במיוחד לאצור בזיכרונו את מה שראה ושמע. הרב חיים אלימלך, כיום שליח הרבי בשכונת פארק צמרת בתל אביב, שהיה מבני ביתו הקרובים במשך שנים רבות, מספר כי בשנים מאוחרות יחסית, כאשר התעניין אצל רעיית הדוקטור, מרת מרים ע"ה (נפטרה בשנה שעברה מנגיף הקורונה), אם יש ברשותם חפצים כל שהם מבית הרבי, צחקה מלוא פיה והשיבה כי הדבר היה מופרך בעבור בעלה. "לא היה שייך שייגע במשהו שאינו שלו", הסבירה. ישר ותמים היה, עבד 'לפי הספר' ובסדר מסודר.

עם זאת היו פעמים שבהן ד"ר פלדמן שיתף את הרבים בזיכרונותיו. אלו היו הזדמנויות שבמהלכן זיכרון רדף זיכרון ופיו לא חדל מלתאר רגעים אישיים וייחודיים, שספק אם אחרים מלבדו זכו

לחיים ולברכה. עובר במעמד 'כוס של ברכה'

זכה להערכה מכלל אנ"ש. הרב ד"ר פלדמן במחיצת ידידים

"הוא חייג אל הבית הסמוך. הרבי הרים את השפופרת ובאותם רגעים התבשר על הסתלקות הרבנית. "המצב עצוב ויש להתארגן", היו מילותיו המדודות של הדוקטור"

עשור קודם לכן, רוברט פלדמן היה חריג בנוף החב"די. הוא התגורר ברובע ברונקס בניו יורק ושימש בתפקיד בכיר בבית הספר לרפואה על שם אלברט איינשטיין. קשר קרוב במיוחד היה לו ולרעייתו עם שלוחי הרבי ברובע, הגה"ח הרב מרדכי דב אלטיין ע"ה (נפטר לפני כשנתיים) ורעייתו הרבנית רבקה ע"ה (נפטרה חודשים ספורים אחריו, בניסן תש"פ).

בשמחת תורה תשל"ז, אחרי כמה צעדים משמעותיים בשמירת תורה ומצוות ובהתקרבות לחב"ד שכבר עשה, החליט כי בשנה הבאה ייסע לחג ל-770. הוא שמע והבין ששמחת תורה 'אמיתית' יש רק בבית המדרש הגדול שבשדרת איסטון פארקוויי בברוקלין. אמר ועשה. לימי חג הסוכות תשל"ח שכר את ה'בייסמנט' של משפחת מצגר ברחוב פריזדנט, ושם עשה את ימי החג כולם, עם בני ביתו, סמוך ל-770. זו הייתה הפעם הראשונה שבה היה אצל הרבי.

הגיע ליל שמיני עצרת – הלילה הדרמטי שנחלק בהיסטוריית דור השביעי. בחלקו האחורי של בית המדרש הגדול ב-770 הסתופף פלדמן עם ילדיו וחזה בהתלהבות בנייתור החסידים על מקומם במהלך ההקפות בשמחה אדירה, בניצוחו של הרבי. בעיצומה של ההקפה הרביעית נעצר הכל. הרבי החוויר והתיישב על כיסאו. אירוע הלב הראשון, שהיה עתיד להותיר את הרבי בריחוק מקום גשמי מקהל החסידים למשך כחודש וחצי, אירע באותם רגעים.

דוקטור פלדמן ע"ה היה שם האיש הנכון במקום הנכון. לא מיד זינק לזירה והציע עזרה. במקום נכחו רופאים נוספים שמיד נותרו במקום למלא את תפקידם. הוא לעומת זאת עזב את בית הכנסת עם הילדים, הותיר אותם בדירה ששכרו וכעבור זמן קצר חזר ל-770 במטרה לסייע. אחד מתחומי העיסוק שלו היה קרדיולוגיה – רפואת הלב.

הלילה הגורלי

כשהגיע לבית הכנסת, עצרו אותו הסדרנים, שלא זיהו אותו ואת כישוריו. מי שהכניס אותו אל החדר פנימה, בקומה העליונה, שאלו כבר הובא הרב, היה הבעל-מנגן הרב אלי ליפסקר ע"ה, מתושבי השכונה, שהכיר אותו מתקופת החופשה בהרים בימות הקיץ.

רופאים רבים – שנים-עשר במספר ואולי יותר, כעדותו של פלדמן עצמו – יצאו ונכנסו באותן שעות בתחילתו של הלילה הסוער מחדרו של הרבי. האווירה בקומה הראשונה של 770 הייתה מתוחה, מבולבלת. על אף הצידוד הרפואי הרב שהובא למקום – חלקו הגדול בידי ד"ר פלדמן, עם מי שיהפוך לידידו הקרוב, איש בית רב, הרב זלמן גוראריה ע"ה – דעתם של רוב הרופאים הייתה רק שם יוכל לקבל טיפול הולם. הרבי כידוע סירב, והרופאים עזבו את המקום זה אחר זה. ד"ר פלדמן ע"ה היה מהרופאים היחידים שנותרו ב-770. מאז לא עזב את הרבי עד ג' תמוז תשנ"ד.

"אחרי שכל הרופאים הלכו", שחזר פלדמן לימים, "חשבתי שאנסה גם אני את מזלי ואשכנע את הרבי שילך לבית הרפואה. במקום כבר היה מכשור קרדיולוגי רב – אחד הרופאים (ד"ר ריכטר. מ"ק) הצליח להשיג באמצעים שונים מכשיר מוניטור ואילו חיברנו את הרבי – ואמרתי לרבי שלמרות זאת עדיף להיעזר בצוות המלא ובציוד המקיף יותר שנמצא רק במחלקת טיפול נמרץ בבית הרפואה. הרבי עמד בסירובו, ובתגובה פנה אליי, בהצביעו על השולחן בחדר: 'אתה רואה את השולחן הזה? עניתי שכן. הרבי הצביע על הכיסא שלו ועל מדפי הספרים מסביב ושוב שאל, 'האם אתה רואה את הכיסא הזה? את הספרים הללו?' בכל פעם עניתי שכן. ואז אמר הרבי: 'השולחן הזה, הכיסא הזה והספרים הללו ספגו את הדמעות ואת האנרגיה של החסידים שלי, האנרגיה הזו היא שתבריא אותי!'"

זה היה משפט, שלימים נעשה שגור בפיות חסידים, שראה הרבי לחלוק דווקא עם מי שיזכה לימים לקרבה מיוחדת ואבהית ממנו ומהרבנית ע"ה. מאז אירוע הלב נותר פלדמן ב-770. אחרי שד"ר אירה ווייס הובהל למקום והופקד על

פעמים נוספות במהלך השנה, כאשר שאל על מקום מגורים. רק בתשל"ט אישר הרבי לו ולרעייתו לעבור ולהתיישב בקראון הייטס. לפני המעבר הציע לו הרבי לגשת אל הרב זלמן גוראריה ואמר כי הוא יעזור לו ברכישת הבית.

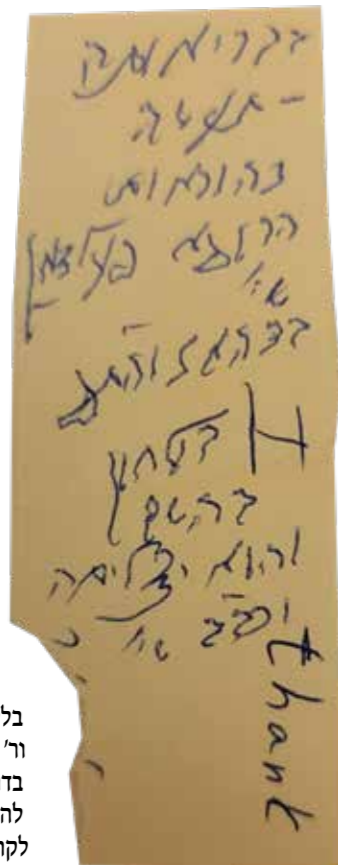
ביקור שבועי אצל הרבי

המרפאה הפרטית שפתח בביתו, הפכה במהירות לתחום עיסוקו המרכזי של ד"ר פלדמן ע"ה. פעמים לא מעטות הפנה אליו הרבי חסידים כדי שיתיעצו עימו בקשר לטיפולים רפואיים שונים שנצרכו לעבור. בתפקידו רב האחריות שימש ד"ר פלדמן 'רופא יידי' בביתו של הרבי. כל אימת שזקקו הרבי או הרבנית לחוות דעת רפואית, ד"ר פלדמן הוא שנקרא אל הבית והעניק את הטיפול. ככל שנקפו השנים הלך הקשר והעמיק. בשנים האחרונות פקד ד"ר פלדמן את ביתו של הרבי אחת לשבוע לפחות, מוודא שהכול מתפקד רפואית כשורה.

הוא הפך לבן בית אצל הרבי במלוא מובן המושג. "השווער שלי ע"ה לא נהג לספר הרבה על העבודה שלו אצל הרבי", משתף חתנו הרב עקיבא נוסבוים את 'כפר חב"ד'. "לא כי היה לו עניין באי השיתוף אלא מהטעם הפשוט שבעבורו זה היה דבר רגיל ונטול חידוש. את הרבנית נהג לתאר כאישה אצילית, מלכותית, כו שמרגישה כל פרט בחיי הזולת".

דוגמה מיוחדת ומרגשת לקשר הקרוב, ואולי אף האימהי, מצד הרבנית ע"ה, אפשר למצוא בסיפור הבא, שאירע יותר מפעם אחת: ד"ר פלדמן ע"ה לא אהב ללבוש מעיל בעת שהלך ברחוב, אפילו בימות החורף הקפואים. הרבנית חששה לבריאותו ופעמים רבות בעת שנכנס לביתה ללא מעיל בימות החורף שאלה אותו מדוע הוא נוהג כך. אך בכל לדי. היו פעמים שבהן ד"ר פלדמן חזר לביתו ללא מעיל, וזמן קצר אחרי שנכנס לביתו צלצל הטלפון. הוא ענה ועל הקו הייתה הרבנית ששאלה אותו איך קרה שיצא בלי מעיל לרחוב (משפחת פלדמן התגוררה במרחק הליכה קצר מבית הרבי, ברחוב פריזדנט).

במסגרת הכנת הספר 'בכל ביתי נאמן הוא' לזכרו של הרב זלמן גוראריה, שיתף ד"ר פלדמן בחוויה אחת שנחלקה בו משנות עבודתו הראשונות בבית הרבי. וכך סיפר: "פעם אחת לביל שבת הרבנית הייתה חולה ור' זלמן גוראריה ביקש ממני לבוא בדחיפות לבית הרבי. הייתי צריך להביא כמה מכשירים רפואיים. לקחתי אותם בשקית לבנה גדולה, לא היה אפשר לשים אותם תחת

"בבריאותה תעשה כהוראת הרופא פעלדמאן שי' בדיקת המוחות והתפילין בטחון בהשם והוא יצליחה"

